

El llegat d'Ovidi

Amb la mort d'Ovidi no solament s'ha extingit el què, sinó el com. Aquella manera de fer dictada per la llibertat més pura. Una llibertat practicada i militada com a guia i com a concepte. Només un esperit així s'ajusta amb originalitat i manté aquella constància natural, com un ball en què la tranquil·litat és el mèrit més gran. Però aquella tranquil·litat del compromís que és per definició la integritat més íntima.

Ovidi ha mort. Arriba l'hora de les lloances, dels rituals de l'adéu, de les cerimònies luctuoses plenes d'adjectius generosos. Però també arriba l'hora del silenci absolut amb nosaltres mateixos. No hi ha futur per a rectificar.

Seria massa fàcil i retòric dir que el país ha estat injust amb el cantant d'Alcoi, que no l'ha sabut aprofitar. Però sí que es pot dir que Ovidi tenia una força, una capacitat artística que no va trobar mai totes les possibilitats ni facilitats per expressar-se. Ell era de casa, era senzill de mena, no tenia preu, no es venia fàcilment, era generós. Anava fent. I, mentre estant els altres ens ho miràvem –i és pertinent posar la primera persona– amb la distància i la confiança amb què ignorem les persones properes. Coneixem el tresor, però no el fèiem lluir.

Per sort, el país va reaccionar a temps com per demostrar-li que aquell silenci, a vegades desolador, no significava que la seua obra havia caigut en l'oblit. Va saber, abans d'anar-se'n, que aquesta germinava i germinaria, encara molt més. És una sort, que, almenys una vegada, les coses començaren a fer-se bé.

Ell, però, com demostra en l'última entrevista que va publicar EL TEMPS fa dues setmanes, no en feia gaire cas. Treballava i volia treballar. D'aquella entrevista, van quedar algunes coses al tinter que aquesta setmana reproduïm. De totes, n'hi ha una que fóra bo que no caiguera en el buit. Ovidi es preocupava per la recopilació de la seua obra, avui pràcticament introbable, fins i tot en el mercat de segona mà. És imprescindible que tot el seu treball es recopile i edite en disc compacte. Aquesta feina s'ha de fer sense pausa

perquè un nou públic pugui gaudir de la seua obra.

Però amb la mort d'Ovidi no solament s'ha extingit el què, sinó el com. Aquella manera de fer dictada per la llibertat més pura. Una llibertat practicada i militada com a guia i com a concepte. Només un esperit així s'ajusta amb originalitat i manté aquella constància natural, com un ball en què la tranquil·litat és el mèrit més gran. Però aquella tranquil·litat del compromís que és per definició la integritat més íntima. Potser és aquesta l'única manera d'emmotllar-se a la vida dia rere dia i morir jove. Només el carbó amb consciència de carbó, serva una joia. I a Ovidi, la llibertat li batejava enmig del pit i li bombava la sang a tots els solcs del cos. Aquest també és el seu llegat.